

Titel: Kapitel IV.

Citation: "Kapitel IV.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e10092.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel IV.

Særlige Bestemmelser om Hovedforhandlingen for Nævninger.

§ 310.

Efterat Dommeren, Anklageren og den

Sigtedes beskikkede Forsvarer ere komne tilstede, lader Rettens Formand den Sigtede føre ind i Retssalen, angiver i Korthed den Sag, som vil blive Gjenstand for Forhandling, lader Vidner samt Syns- og Skjønsmænd påråbe og anviser dem Venteværelse, idet han påminder dem og efter Omstændighederne træffer anden Foranstaltning for at forhindre indbyrdes Meddelelse.

Derefter skrives, forsåvidt der ikke opstår Spørgsmål om Udsættelse, Afvisning eller desl., som findes forinden at burde afgjøres eller forhandles, til Udtagelse af Nævninger.

§ 311.

I enhver Nævningesag skulle 12 Nævninger udtages til at deltage i Afgjørelsen.

Kan det forudsees, at en Sags Forhandling vil medtage et længere Tidsrum, kan Rettens Formand, førend Lodtrækningen begynder, beslutte, at endvidere 1 eller 2 Erstatningsnævninger skulle udtages. Såfremt da nogen af Nævningerne måtte blive forhindret i at overvære den hele Forhandling, indtil Nævningernes Erklæring er afgiven, indtræder en Erstatningsnævning i hans Sted efter den Rækkefølge, i hvilken Navnene ere udtrukne.

Erstatningsnævningerne overvære Forhandlingen, men deltage ikke i Nævningernes Rådstagninger og Afstemninger, sålænge de ikke ere trådte i en Nævnings Sted.

§ 312.

Foranstaltningerne til Nævningernes Udtagelse begynde med, at de indkaldte Nævninger påråbes. Indsigelser fra Parternes Side, at en Nævning er udelukket i Medfør af Reglerne i Lov om Domsmagtens Ordning m. m., andet Afsnit, Kap. I, må fremsættes, førend Lodtrækningen begynder. Kjendelser, hvorved en Nævning udelukkes, kunne ikke angribes ved noget Retsmiddel. Imod Kjendelser, hvorved en Indsigelse forkastes, kan der finde Besværing Sted (jfr. §§ 16, 18 og 20).

§ 313.

Ere ikke mindst 24 Nævninger, eller, hvis Erstatningsnævninger skulle tiltræde, henholdsvis 26 eller 28 Nævninger mødte, eller synker Nævningernes Tal ved Rettens Afgjørelser under det nævnte laveste Tal, drager Rettens Formand Omsorg for, at det til Lodtrækningen fornødne Antal af Nævninger bringes tilveje ved Tilkaldelse af Hjælpenævninger i den Orden, i hvilken disse Navne findes opførte på Hjælpe listen.

Skulde det tilstrækkelige Antal ikke kunne staffes tilveje på denne Måde, foranstalter Rettens Formand Tallet udfyldt ved Lodtrækning, således som i Lov om Domsmagtens Ordning m. m. § 90 bestemt.

§ 314.

Når mindst 24 eller, hvis 1 eller 2 Erstatningsnævninger skulle udtages, henholdsvis 26 eller 28 Nævninger, som kunne medtages ved Lodtrækningen, ere tilstede, lader Rettens Formand denne foretage. Til den Ende lægges Sedler, hvorpå Nævningernes fulde Navne ere skrevne, og som oplæses, i en Urne, af hvilken Sedler derefter enkeltvis udtages og oplæses.

Indsigelse, der går ud på, at Lodtrækning er foretagen, uden at det ovenfor foreskrevne Antal Nævninger var tilstede, skal fremsættes for Lodtrækningens Slutning.

§ 315.

Såsnart et Navn er trukket af Urnen og oplæst, har først Anklageren, indtil Ordet er givet den Sigtede, og derefter den Sigtede, indtil et nyt Navn er udtrukket, eller, med Hensyn til det sidst udtrukne Navn, indtil Lodtrækningen er erklæret for endt, Ret til uden Angivelse af Grund at forkaste den udtrukne Nævning. En afgiven Erklæring kan tilbagetages, når det sker indenfor de angivne Tidsgrænser. Afgives ingen Erklæring, gjælder Nævningen for antagen.

§ 316.

I det Hele kunne så mange Nævninger forkastes i Henhold til § 315, som Forskjellen mellem 12, eller, hvis 1 eller 2 Erstatningsnævninger skulle tiltræde, henholdsvis 13 eller 14 og Tallet på de i Urnen lagte Sedler angiver.

Halvdelen af de tilladte Forkastelser tilkommer Anklageren, Halvdelen den Anklagede. Er Tallet ulige, har den Anklagede Ret til at forkaste een Nævning mere end Anklageren.

§ 317.

Er der i samme Sag flere Anklagede, ere disse lige nær berettigede til at udøve den en enkelt Anklaget ved § 316 hjemlede Forkastelsesret.

Kunne de ikke enes om Udøvelsen af denne Ret, fordeles de dem indrømmede Forkastelser ligelig mellem dem. Med Hensyn til de Forkastelser, som ikke kunne fordeles således, afgjøres det ved Lodtrækning, hvem

af de Anklagede de skulle tilkomme. Ligeledes bestemmes ved Lodtrækning, i hvilken Rækkefølge de skulle erklære sig om Antagelse eller Forkastelse. En herefter af en af de Anklagede erklæret Forkastelse gjælder også for de andre.

§ 318.

Indsigelser, der gå ud på, at Reglerne i §§ 315—17 ere tilsidefatte, skulle fremsættes før Anklageskriftets Oplæsning.

§ 319.

Når 12 eller, hvis Erstatningsnævninger skulle tiltræde, henholdsvis 13 eller 14 uforkastede Nævninger ere udtrukne, ophører Lodtrækningen. De 12 først Udtrukne ere Nævningerne i Sagen; den eller de, hvis Navne senere måtte udtrækkes, ere Erstatningsnævninger.

§ 320.

Ere flere Sager berammede til Forhandling På een Dag, kunne de for en foregående Sag udtrukne Nævninger, forudsat at ingen af de i § 15 angivne Grunde er til Hinder, også medvirke ved Afgjørelsen af andre til Forhandling på samme Dag ansætte Sager, såfremt den eller de Anklagede i disse antage dem også for deres Sag, og Anklageren afgiver samme Erklæring. Spørgsmål herom afgjøres, førend Nævningernes Edfæstelse finder Sted. Ved denne skulle i bekræftende Fald samtlige Anklagede Være tilstede.

Mangle Betingelserne for Anvendelsen af foranstående Regel, og der således påny skal udtages Nævninger for en senere til Forhandling på samme Dag ansat Sag, kan efter Formandens Bestemmelse Lodtrækning for den senere Sag foretages, førend Forhandlingen i den tidligere Sag begynder.

§ 321.

Nævningerne indtage deres sæde i den ved Lodtrækningen for enhver Sag bestemte Orden.

§ 322.

Formanden tager derefter Nævningerne i Ed, idet han tiltaler dem således:

„De skulle love og sværge ved Gud den Almægtige, den Alvidende og Retfærdige, at de i Sagen mod N. N. med Troskab og Nidkjærhed ville opfylde en Nævnings Pligter, ikke samtale med Nogen, der ikke er Nævning i Sagen, om denne, førend den er afgjort, af yderste Evne omhyggeligt veje Beviserne såvel imod som for den (de) Anklagede, og uden at lade Dem forlede af Frygt, Nid eller Venskab, af Hensyn til Gunst eller Gave, Magt eller Anseelse, afgive deres Stemme alene efter samvittighedsfuld Overbevisning.“

Herpå svare Nævningerne, hver for sig, stående og med oprakte Fingre efter Lovens Forskrift om Eds Aflæggelse:

„Jeg lover og sværger det. så sandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord.“

Den Adgang, som Lovgivningen hjemler Medlemmer af visse Troessamfund til at aflægge Ed på anden Måde end den sædvanlige, eller at afgive en højtidelig Forsikring, som træder i Eds Sted, skal også her komme til Anvendelse.

I det i § 320 1ste Stykke omhandlede Tilfælde sker der ved de Ord i Formandens Tiltale „i Sagen mod N. N.“ fornøden Forandring.

Indsigelser, der gå ud på, at Nævningerne ikke lovlig ere blevne edfæstede. skulle fremsættes før Anklageskriftets Oplæsning (§ 323).

§ 323.

Efterat Nævningerne ere tagne i Ed, forelægges der den Sigtede de i § 202 nævnte Spørgsmål, hvorpå Formanden lader Anklageskriftet oplæse ved Retsskriveren.

§ 324.

Derefter finder den Sigtedes Afhørelse angående Anklagen samt Bevisførelsen Sted.

Afgiver den Sigtede ved Afhørelsen en fuldstændig og ubetinget Tilståelse, kan Rettens Formand, såfremt ingen af Dommerne eller Nævningerne erklærer sig derimod, bestemme, at Bevisførelse skal bortfalde.

§ 325.

Ved Bevisførelsen fremføres først de af Anklageren, dernæst de af eller for den Sigtede anmeldte Beviser, endelig de, hvis førelse er besluttet af Retten i Embeds medfør. Afvigelser herfra kan Formanden beslutte.

Førend hvert enkelt Bevis fremføres, angiver vedkommende Part, henholdsvis Rettens Formand, i Korthed dets væsentlige Gjenstand.

Efter de enkelte Bevisers Fremførelse finder afhørelse af den Sigtede Sled overensstemmende med § 203.

§ 326.

Efterat Bevisførelsen er sluttet, får først Anklageren, dernæst Forsvareren og den Sigtede Ordet for at udtale sig om Bevisførelsens Resultat samt om Retsspørgsmålene i Sagen, dog såvidt mulig uden at omhandle sådanne Punkter, som ikke skulle forelægges Nævningerne til Afgjørelse.

§ 327.

Ved Slutningen af sit Foredrag skal Anklageren overlevere Formanden et skriftligt Udkast til de Spørgsmål, som han foreslår stillede til Nævningerne.

Udkastet meddeles strax den beskikkede Forsvarer og den Anklagede, som derefter, når de have fået Ordet, kunne fremsætte Indsigelser mod de foreslåede Spørgsmål samt skriftlige Forstag til Ændringer eller Tillæg.

§ 328.

Efterat Forhandlingen mellem Parterne er sluttet, fastsætter Retten Spørgsmålene til Nævningerne; dog oplæses de først, når Formandens Foredrag er endt, og kunne forinden undergives fornyet Prøvelse af Retten. I de Tilfælde, hvor Spørgsmålenes Fastsættelse viser sig i særlig Grad tvivlsom, sker denne ved Kjendelse.

Efter at Spørgsmålene ere fastsatte, tager Rettens Formand Ordet. Han sammenstiller Forhandlingens Hovedpunkter og udvikler de

Retssætninger, som komme i Betragtning. Fremdeles bør han, når Bevisførelsen dertil giver Anledning, henlede Nævningernes Opmærksomhed på sådanne Hensyn, som efter Erfaringens Vidnesbyrd må komme i Betragtning ved Bedømmelsen af Bevisernes Vægt; dog skal han i så Fald tillige udtrykkelig betyde Nævningerne, at de selvstændig og på eget Ansvar må afgjøre, om de Hensyn, som han har påpeget, kunne fåe Betydning i det foreliggende Tilfælde, og hvilken Vægt til den Sigtedes Skade eller Fordel der således må tillægges de pågjældende Beviser.

Formandens Foredrag må ikke afbrydes.

§ 329.

Ved Spørgsmålene til Nævningerne skal det forelægges dem til Afgjørelse, om den Sigtede er skyldig i den eller de Forbrydelser, for hvilke Anklage på lovlige Måde er rejst.

Ordentligvis bør Spørgsmålenes Gjenstand hverken udstrækkes videre eller yderligere begrænses, end det følger af den Måde, hvorpå Forbrydelsen er betegnet i Anklagen, såvel i retlig som i faktisk Henseende. Herfra finder Undtagelse Sted:

- 1) når de Betingelser ere tilstede, som hjemle en fra Anklagen afvigende Domfældelse;
- 2) når det ifølge den stedfundne Bevisførelse findes nødvendigt at optage flere Kjendsgjerninger til Betegnelsen af den Handling, som lægges den Sigtede til Last, end sket er i Anklagen.

§ 330.

Som følge af Reglen i § 329 hører det under Nævningernes Afgjørelse, om sådanne almindelige eller særlige Grunde, som udelukke Straf, ere tilstede, samt om sådanne i Straffeloven bestemt betegnede Omstændigheder ere forhånden, der hjemle Nedsættelse af Strafferammen, så og om lignende Omstændigheder, der hjemle Strafforhøjelse, foreligge, forudsat at disse ere indbefattede under Anklagen.

Undtagne fra Nævningernes Afgjørelse ere Spørgsmål om

- a) Strafskyldens Forældelse,
- b) de i Straffelovens §§ 7 og 58 ommeldte Omstændigheder,
- c) Forbrydelsens Gjentagelse.

Forsåvidt det imidlertid ved Anvendelsen

af Reglerne om Strafskyldens Forældelse og Forbrydelsens Gjentagelse kommer an på det Tidspunkt, da den påklagede Handling blev begået, afgjøres dette Spørgsmål af Nævningerne efter den almindelige Regel.

Om Anklageren er påtaleberettiget, er ikke Gjenstand for Nævningernes Afgjørelse.

§ 331.

Det tilkommer ikke Nævningerne at afgjøre Noget om Tilstedeværelsen af Omstændigheder, der kunne komme i Betragtning ved Straffens Udmåling indenfor Lovens Strafferamme, og som Følge heraf heller ikke i de Tilfælde, hvor Loven på Grund af skjærpende eller formildende Omstændigheder, men uden nærmere Betegnelse af disse eller blot med Angivelse af vejledende Exempler, har udvidet Grænserne for Straffens Valg, at afgjøre, om sådanne Omstændigheder foreligge.

§ 332.

Hovedspørgsmålet til Nævningerne går ud på, om den Sigtede er skyldig i den Forbrydelse, som lægges ham til Last. Dette Spørgsmål må ikke deles i flere, undtagen forsåvidt en Deling er hjemlet ved §§ 334 og 335. Lyder Nævningernes Svar på Hovedspørgsmålet bekræftende, er derved tillige afgjort, at ingen Omstændighed, som udelukker Straf, er tilstede, medmindre Fastsættelsen heraf ifølge § 330 er forbeholdt Retten.

Hovedspørgsmålet indledes altid med Ordene: Er den Sigtede skyldig?

Forbrydelsen skal betegnes og Spørgsmålet stilles således, at Reglerne i § 329 derved blive fyldestgjorte. Til retlig Betegnelse af den Forbrydelse, som påståes at foreligge, anvendes Forbrydelsens i Loven hjemlede Navn eller, hvor intet sådant findes, en Henvielse til den pågjældende Straffebestemmelse, hvorhos den i Loven indeholdte nærmere Beskrivelse af Forbrydelsen skal medoptages i Spørgsmålet.

§ 333.

Når der under Forhandlingen er fremkommet bestemte Bevisdata til Hjemmel for

en Omstændighed, der vil udelukke Straf, eller som der efter Rettens Skjøn mulig kan blive tillagt en sådan Virkning, kan der stilles et særskilt Spørgsmål om Tilstedeværelsen af samme, som Tillæg til Hovedspørgsmålet, for at fremkalde en udtrykkelig Udtalelse af Nævningerne herom.

I den Måde, hvorpå Hovedspørgsmålet bliver at fremsætte, sker der i sådanne Tilfælde ingen Forandring.

§ 334.

Spørgsmål om Tilstedeværelsen af Omstændigheder, der ifølge Loven hjemle Nedsættelse af Straffen, må ikke optages i Hovedspørgsmålet, men bør altid gøres til Gjenstand for særskilte Tillægsspørgsmål.

Andrager den beskikkede Forsvarer eller den Sigtede på, at et sådant Spørgsmål stilles, kan det kun nægtes når Retten finder, at den omspurgte Omstændighed ikke efter Loven hjemler Nedsættelse af Straffen. Retten kan også i Embeds medfør stille et sådant Spørgsmål, når den ifølge det under Forhandlingen Fremkomne finder Grund dertil.

§ 335.

Når der i medfør af Anklagen skal

stilles Spørgsmål om Tilstedeværelsen af Omstændigheder, som hjemle Strafforhøjelse, bør de regelmæssig gøres til Gjenstand for særskilte Tillægsspørgsmål og altid, når Anklageren fordrer det.

§ 336.

De i §§ 333—335 omhandlede Tillægsspørgsmål bortfalde, når Hovedspørgsmålet besvares benægtende.

Når der spørges om Tilstedeværelsen af en i Loven anerkjendt Grund til at udelukke, nedsætte eller forhøje Straffen, skal det fornødne faktiske Grundlag optages i Spørgsmålet.

§ 337.

Når det efter Anklagens Indhold er nød-

vendigt til udtømmende Forelæggelse af samme, eller Retten i det under Forhandlingen Fremkomne og Reglen i § 329 Nr. 1 finder Hjemmel dertil, bliver der efter hverandre at stille flere Spørgsmål til Nævningerne angående en og samme Handlingens Henførelse under forskjellige Straffebestemmelser. Med Hensyn til hver Gruppe af Spørgsmål finde de ovenstående Regler Anvendelse.

Angå de flere Spørgsmål Handlingens Henførelse under forskjellige Straffebestemmelser med forskjellig Strafferamme, sættes det Spørgsmål først, hvis Bekræftelse medfører den strengeste Bedømmelse.

§ 338.

Har Forhandlingen undtagelsesvis omfattet flere strafbare Handlinger af samme Sigtede eller flere Sigtede under Et, skal der stilles Spørgsmål for hver enkelt Handling eller hver enkelt Sigtet under lagttagelse af ovenstående Regler.

§ 339.

Ethvert Spørgsmål skal fremsættes således, at det kan besvares med Ja eller Nej.

Når et Spørgsmål kun skal besvares under Forudsætning af en bestemt Besvarelse af et forudgående Spørgsmål, bør dette udtrykkelig bemærkes i den skriftlige Udfærdigelse.

§ 340.

De af Retten fastsætte, skriftlig udfærdigede og med Formandens og Retsskriverens Underskrift forsynede Spørgsmål oplæses af Formanden i Retsmødet og overgives derefter tilligemed Anklageskriftet samt Udskrift af de Tillæg til og Forandringer i dette, som måtte være tilførte Retsbogen, til den af Nævningerne, hvis Navn først blev udtrukket ved Lodtrækningen.

Formanden kan fremdeles efter sit Skjøn medgive Nævningerne sådanne Ting, der påstås at være tagne eller frembragte ved Forbrydelsen eller at have været brugte eller bestemte til dens Udførelse, eller som yde umiddelbar Oplysning om Gjerningen eller den Sigtedes Forhold til denne, samt sådanne Aktstykker, som ommeldes i § 298 Nr. 1, 2

og 5. Begjæring herom kan fremsættes af en nævning, men ikke fra nossen anden Side. Formanden henleder Nævningernes Opmærksomhed på de i §§ 341—346 indeholdte Bestemmelser om, hvad de ved deres Rådslagning have at iagttage, og forklarer disse nærmere, forsåvidt han finder det fornødent; derefter opfordrer han Nævningerne til at begive sig til det for dem bestemte værelse og lader den Sigtede, hvis han er fængslet, føre ud af Retssalen.

§ 341.

Indtil Nævningernes Erklæring er vedtagen, må intet Samkvem finde Sted mellem de til Rådslagning forsamlede Nævninger og andre Personer, ej heller nogen Nævning forlade Værelset eller nogen Anden betræde dette uden Tilladelse af Rettens Formand eller særlig Hjemmel i Loven. Rettens Formand træffer fornøden Foranstaltning til lagttagelse heraf.

Finder Overtrædelse af foranførte Bestemmelser Sted af en Nævning eller Andre, kan Retten idømme den eller de Skyldige Bøder indtil 1000 Kr.

I Nævningernes Forsamlingsværelse skulle Aftryk af denne Lovs §§ 341—346 være opslåede i flere Exemplarer.

§ 342.

Nævningerne vælge under Ledelse af den Nævning, hvis Navn først blev udtrukket, en Formand, som leder deres Forhandlinger. Valget sker ved Stemme flerhed; i Tilfælde af lige Stemmer foretrækkes den Ældste.

Formanden oplæser følgende til Rettesnor for Nævningerne:

„Loven fordrer ikke af Nævningerne Angivelse af de Grunde, som bestemme deres Overbevisning, og den foreskriver dem ikke bindende regler, efter hvilke de skulle bedømme Bevisernes Vægt; men den pålægger dem den ved deres Ed bekræftede Pligt omhyggeligt og upartisk at veje samtlige for og imod den Sigtede fremførte Beviser og at afgive deres Stemmer om den Sigtedes Skyld efter deres På samvittighedsfuld Prøvelse af det under

Forhandlingen for dem Fremførte beroende Overbevisning.

Der tilkommer ikke Nævningerne nogen Dom om Retfærdigheden eller Hensigtsmæssigheden af Straffeloven; Størrelsen af den Straf, som kan indtræde, hvis den Sigtede erklæres skyldig, må ikke bestemme dem ved deres Afgjørelse. Om Rådslagningen og Afstemningen skulle de iagttage ubrødelig Tavshed.“

§ 343.

Efter tilendebragt Rådslagning afstemme Nævningerne om de enkelte Spørgsmål i den Orden, hvori disse ere stillede. Formanden afæsker hver nævning enkeltvis hans Stemme i den ved Lodtrækningen bestemte Orden og afgiver selv sin Stemme tilsidst.

En for den Sigtede ugunstig Besvarelse af et Hoved- eller Tillægsspørgsmål kan kun vedtages med mindst 8 Stemmer; denne Regel finder også Anvendelse ved de i §§ 333 og 334 ommeldte Tillægsspørgsmål. Ved hvert Spørgsmål skal det af Rettens Formand være vedtegnet, hvormange Stemmer der udkræves til dets bekræftende Besvarelse.

Er den bekræftende Besvarelse af et Hovedspørgsmål bleven vedtaget med den fornødne Stemme flerhed, blive de Nævningers Stemmer, som måtte have erklæret sig for det benægtende Svar, al regne til den Sigtedes Gunst ved Afgjørelsen af de til samme sig sluttende Tillægsspørgsmål; som følge heraf bliver der ved Afstemningen over disse ikke at afæske disse Nævninger en særlig Grklæring.

§ 344.

Opstår der Tvivl hos Nævningerne om den Fremgangs måde, som de skulle iagttage, eller om Betydningen af de stillede Spørgsmål eller om Svarenes Affattelse, kunne de derom udbede sig nærmere Oplysning af Rettens Formand. Denne meddeler dem det fornødne i Retsmødet. Komme herved Forandringer i Spørgsmålene på Bane, eller finder Rettens Formand det iøvrigt fornødent, gjenoptages Forhandlingen, således at Parterne have Adgang til at udtale sig.

§ 345.

Overbevis Nævningerne sig ved deres Rådslagning om Nødvendigheden af, at yderligere Spørgsmål stilles til dem foruden de forelagte, ere de beføjede til at fremkomme med Begjæring derom til Retten. Forhandlingen bliver i så Fald at gjenoptage. Går Begjæringen ud på Tilføjelse af de i §§ 333 og 334 ommeldte Tillægsspørgsmål, kan den kun forkastes, når Retten finder, at den pågjældende Omstændighed ikke efter Loven hjemler Udelukkelse eller Nedsættelse af Straffen.

Nævningerne ere berettigede til, uden at særligt Spørgsmål derom er forelagt, at erklære, at en i Loren anerkjendt Omstændighed, som hjemler Straffens Nedsættelse, er tilstede.

§ 346.

Nævningemes Formand vedtegner det Svar, som udkommer ved Stemmernes Sammentælling, ligeoverfor ethvert af Spørgsmålene og underskriver Erklæringen tilligemed to andre Nævninger.

Stemmetallet angives ikke.

§ 347.

Efterat Nævningerne ere vendte tilbage til Retssalen, spørger Rettens Formand dem om Udfaldet af deres Rådslagning. Derefter oplæser Nævningernes Formand de stillede Spørgsmål og umiddelbart efter hvert af disse det vedtagne Svar. Erklæringen overleveres dernæst til Rettens Formand, der underskriver den tilligemed Retsskriveren.

§ 348.

Lider Nævningernes Erklæring af Mangler i Formen, eller er dens Indhold utydeligt, modsigende eller ufuldstændigt, eller opstår der Tvivl, om den oplæste Erklæring udtrykker Nævningernes virkelige Mening eller er vedtagen med det foreskrevne Stemmetal, og Mangelen ikke strax kan afhjælpes eller Tvivlen hæves ved en Erklæring af Nævningernes Formand, pålægger Retten ved Kjendelse Nævningerne at begive sig tilbage til deres Værelse, for ved en ny Erklæring at afhjælpe Manglen eller fjerne Tvivlen. De fornødne

Forklaringer meddeles Nævningerne ved Kjendelsens Afsigelse af Rettens Formand.

Vedrører Mangelen kun Formen, må Nævningerne Intet forandre i Erklæringens Indhold; ligeledes skulle de Svar, hvis Berigtigelse eller Fuldstændiggørelse ikke fordres, forblive uforandrede. Utilstedelige Ændringer må ikke tages i Betragtning af Retten.

Berigtigelsen eller Fuldstændiggørelsen vedføjtes således, at det træder tydelig frem, hvorledes den oprindelige Erklæring har lydt.

Den heromhandlede Forholdsregel kan træffes, sålænge Retten ikke har afsagt Dom.

§ 349.

Efterat Nævningernes Erklæring er oplæst og overleveret Rettens Formand, kunne ordentligvis ingen yderligere Spørgsmål forelægges Nævningerne. Dog kunne sådanne Tillægsspørgsmål, som ommeldes i §§ 333 og 334, også forelægges Nævningerne senere, sålænge Retten ikke har afsagt Dom, når det under Forhandlingen Fremkomne så klart påbød at stille stige Spørgsmål i Embeds Medfør, at Undladelse heraf kan antages at ville medføre Dommens Ophævelse.

§ 350.

Finder Retten, at Indholdet af en for den Sigtede ugunstig Erklæring af Nævningerne viser, at den beror på en Retsvildfarelse, afsiger Retten Frifindelsesdom.

Finder Retten, at Forhandlingerne ikke have ydet et efter Erfaringens Vidnesbyrd tilstrækkeligt godtgjort faktisk Grundlag for en ugunstig erklæring, kan Retten istedetfor at afsige Dom henvise Sagen til ny Hovedforhandling. Denne skal foregå for andre Dommere og andre Nævninger; bliver det på Grund heraf nødvendigt, at Sagen forhandles for en anden Ret, bestemmer Højesteret det fornødne på Overstatsanklagerens Andragende. Har Retten i Henhold til foranstående Regel henvist Sagen til ny Hovedforhandling, bliver Overstatsanklageren beføjet til, indtil Nævningerne have erklæret sig under den nye Sag, at fratage Anklagen, i hvilket Fald Frifindelsesdom bliver at afsige.

Rettens ovennævnte Beslutninger skulle

være ledsagede af Grunde. Stemme flerhed skal være tilstede ikke blot med Hensyn til Resultatet, men også med Hensyn til enhver af de anførte Grunde; de Dommere, som ikke billige Resultatet, skulle vel være tilstede ved hele Rådstagningen, men stemme ikke ved Fastsættelse af de enkelte Grunde.

Andragende fra Parternes Side om de nævnte Beslutninger kunne ikke finde Sted; Beslutningen kan tages af Retten, sålænge ikke Dom er afsagt.

§ 351.

Kommer Retten under den nye Hovedforhandling, der finder Sted i Henhold til Reglen i § 350 2det Stykke, enstemmig til det samme Resultat som Retten under den første Forhandling, afsiger den Frifindelsesdom; Enstemmigheden skal være tilstede såvel med Hensyn til Resultatet som med Hensyn til enhver af de i Dommen anførte Grunde. I andre Tilfælde bliver Dommen at grunde på den af de to foreliggende Erklæringer af Nævninger, som i sin Helhed fører til det gunstigste Resultat for den Sigtede.

§ 352.

Førend Forhandlingen fortsættes på Grundlag af Nævningernes Erklæring, bliver den Sigtede, som var ført ud af Retssalen, atter fremstillet og Nævningernes Erklæring oplæst for ham af Retsskriveren.

§ 353.

Have Nævningerne erklæret, at den Sigtede ikke er skyldig, afsiger Retten strax Frifindelsesdom. Hertil henregnes også det Tilfælde, at Nævningerne vel have besværet Hovedspørgsmålet bekræftende, men tillige have givet et for den Sigtede gunstigt Svar på et Tillægsspørgsmål om en Omstændighed, som udelukker Straf (§ 333). Domsgrundene indskrænke sig til den fornødne Henvisning til Nævningernes Erklæring.

§ 354.

Er den Sigtede af Nævningerne erklæret

skyldig, får først Anklageren Ordet for at

udtale sig om Straffelovens Anvendelse; dernæst høres Forsvareren og den Sigtede.

De ved Nævningernes Erklæring afgjorte Punkter må ikke mere drages i Tvivl under denne Forhandling; kun de deraf flydende retlige Følger må forhandles.

§ 355.

Efter at Forhandlingen er sluttet, rådslår Retten om Dommen.

Ved Valget af Straffen skal Nævningernes Afgjørelse tages til Udgangspunkt uden Hensyn til mulige Tvivl hos Dommerne om dennes Rigtighed.

I Domsgrundene skal henvises til Nævningernes Erklæring, og de Lovbestemmelser, som ere bragte til Anvendelse, anføres.

Domsslutningen angiver de retlige Følger af Sagens Udfald.